

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВА НА ЧОВЕКА
ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ДИМИТЪР ДИМИТРОВ срещу БЪЛГАРИЯ
(Жалба № 18059/05)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

3 април 2012 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

03/07/2012

На основание член 44 § 2 от Конвенцията настоящото решение е окончателно. То може да бъде предмет на редакционни промени.

По делото Димитър Димитров срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Четвърта секция),
заседаващ в състав, състоящ се от:

Лех Гарлицки (Lech Garlicki), *председател*,
Давид Тор Бьоргвинсон (David Thór Björgvinsson),
Пейви Хирвеле (Päivi Hirvelä),
Георге Николау (George Nicolaou),
Леди Бианку (Ledi Bianku),
Здравка Калайджиева

Небойша Вучинич (Nebojša Vučinić), *съдии*,
и Лоурънс Ърли (Lawrence Early), *Секретар на Отделението*,
След обсъждане в закрито заседание на 13 март 2012 година,
Постановява следното решение, взето на посочена дата:

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 18059/05) срещу Република България, подадена на 22 април 2005 г. в Съда на основание член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от българския гражданин г-н Димитър Ганчев Димитров („жалбоподателят“).

2. Жалбоподателят е представляван от г-н С. Овчаров, адвокат в София. Българското правителство (наричано по-нататък „Правителството“) се представлява от своя агент г-жа М. Димова от Министерство на правосъдието.

3. Жалбоподателят се позовава на членове 3 и 13 от Конвенцията и твърди, че е бил жертва на полицейска бруталност и че националните власти са пропуснали да проведат ефективно наказателно разследване относно неговите твърдения за малтретиране.

4. На 10 септември 2009 г. Председателят на бившето Пето отделение решил да запознае Правителството с жалбата. В съответствие с член 29 § 1 от Конвенцията било решено жалбата да се разгледа по същество едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

5. На 1 февруари 2011 г. Съдът направил промени в състава на отделенията си. Делото било разпределено на новосформираното Четвърто отделение.

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

6. Жалбоподателят е роден през 1968 година и живее в Бургас.

A. Събитията от 1 до 3 юли 2002 година

7. На 1 юли 2002 г. жалбоподателят, който излежавал присъда “лишаване от свобода” в затвора в Бургас, бил трансфериран в център за задържане в Пловдив, като междинен етап от конвоирането му. На следващия ден той е трябвало да бъде конвоиран за заседание пред Върховния касационен съд в София. Според досието на жалбоподателя, рискът за бягство на лицето бил висок.

8. В центъра за задържане в Пловдив жалбоподателят срещнал други затворници, идващи от различни места за задържане от страната, които също очаквали своя трансфер до София.

9. На 2 юли 2002 г. сутринта полицаите, на които било възложено конвоирането, извели затворниците от килиите и започнали да им слагат белезници, преди да ги закарат до гарата. Някои от затворниците били оковани на групи по трима. Жалбоподателят бил поставен между двама други затворници, така че да бъде закопчан с белезници и за двамата, предвид високия риск от негово бягство. Той твърди, че бидейки с белезници и на двете си ръце, помолил едната му ръка да бъде освободена, така че да може да носи нещата си. Според него, тогава полицаят Т. С. го ударил с юмрук по лицето и го обидил. В знак на протест той седнал на земята и отказал да върви. Жалбоподателят твърди, че Т. С. и двама други полицаи започнали да го ритат в корема, в ребрата и в бъбреците дотогава, докогато не можел вече да се повдигне. След това един от полицаите залял със студена вода жалбоподателя и го повдигнал, а след това го пуснал да падне отново на земята и така няколко пъти. Жалбоподателят не можел повече да върви и полицаите го влачили до гарата, където го качили на влака.

10. По-късно през същия ден, жалбоподателят бил закаран до центъра за конвоиране на затворници в София, а след това до Централния затвор в София. Той бил прегледан от лекар на затвора в 16:30 ч. Според медицинското свидетелство, издадено същия ден – на 2 юли 2002 г., жалбоподателят бил с подкожен кръвоизлив с размер от три до четири сантиметра на нивото на кръста и нараняване в размер на два сантиметра от лявата страна на устните. По предписание на лекаря жалбоподателят бил прегледан и на рентген. Резултатите от него не показали наранявания на нивото на ребрата и на торакса.

11. На 3 юли 2002 г. жалбоподателят присъствал на съдебно заседание по негово дело пред Върховния касационен съд. След това той отново бил заведен в затвора в София и бил поставен под лекарско

наблюдение за седем дни. След една седмица жалбоподателят бил директно трансфериран в затвора в Бургас.

В. Разследването по повод малтретиранията

12. На 15 юли 2002 г. жалбоподателят подал жалба до Районната военна прокуратура в Пловдив по повод малтретирането, на което е бил подложен от тримата полицаи. Той твърди, че е представил медицинско свидетелство от 2 юли 2002 г. и че е посочил, че инцидентът се е случил в присъствието на няколко свидетели.

13. Военната прокуратура получила рапорта на Т. С., изготвен на 2 юли 2002 г. след инцидента, а след това и писмените му показания, направени на 30 юли 2002 г. Според него жалбоподателят е бил закопчан с белезници само за едната китка и когато разбрал, че ще бъде закопчан и за другата, започнал да рит Т. С. и седнал на земята. Срещу този опит за съпротива Т. С. и другите полицаи – неназовани – са били принудени да употребят сила, в това число и допълнителни средства – неуточнени – до момента, в който не поставили и втория чифт белезници.

14. С постановление за прекратяване на 13 август 2002 г. районният военен прокурор отхвърлил молбата за откриване на наказателно производство срещу Т. С. Той взел предвид показанията на Т. С. и преценил, че същият само е изпълнявал задълженията си. Като се вземе предвид факта, че е съществувал риск жалбоподателят да избяга, то решението на полиция да го закопчае между други двама затворници е било оправдано и, впрочем, не е пречело на жалбоподателя да носи личните си вещи. Колкото до употребата на сила, прокурорът счел за установено, че жалбоподателят не се е подчинявал на заповедите на Т. С.; тогава Т. С. прибегнал до сила и до допълнителни средства. От тук се наложил изводът, че полицията е действал съобразно закона. Що се отнася до другите двама полицаи, от които жалбоподателят се оплаквал, то за тях нямало никаква информация в постановлението за прекратяване.

15. На 10 септември 2002 г. жалбоподателят обжалвал прекратяването, като оспорил фактите, установени от прокуратурата. С решение от 23 септември 2002 г. апелативният военен прокурор потвърдил решението на районния военен прокурор. Той отбелязал, че жалбоподателят е нанесъл удари на „служители на полицията“, при което те законосъобразно са употребили физическа сила срещу него. След което той възприел заключенията на районния военен прокурор и уточнил, че те са подкрепени от писмените показания на служителите на пловдивската полиция, натоварени с конвоирането. Имената на тези служители не били уточнени. Въпросните показания, с изключение на тези на Т. С., не фигурирали в досието на Т. С.

16. На неуточнена дата жалбоподателят сезирал с жалба касационната прокуратура. С решение от 20 октомври 2004 г., съобщено на жалбоподателя на 28 октомври 2004 г., Върховната прокуратура потвърдила решението на Апелативната военна прокуратура, посочвайки, че полицейските служители, които били удряни от страна на жалбоподателя, са употребили сила срещу последния дотогава, докато спрял да се съпротивлява. Прокурорът докладчик, комуто била възложена преписката пред Върховната прокуратура, отбелязал, че жалбоподателят не бил представил медицинско свидетелство и не бил уточнил имената на свидетелите, посочени в жалбата.

С. Други приложими факти

17. През 2005 г. един затворник, някой си Д. С., който бил конвоиран на 2 юли 2002 г., по същото време като жалбоподателя, и присъствал на инцидента, описан от последния, бил трансфериран до Бургас. Жалбоподателят го разпознал и информирал за това адвоката си. На 20 юли 2005 г. Д. С. дал на последния писмените си показания по повод събитията от 2 юли 2002 г. По-специално той уточнил, че жалбоподателят, вече закопчан с белезниците, помолил да му махнат белезниците, така че да може да носи нещата си. В този момент двамата-трима полицаи започнали да го удрят с юмруци и ритници. След което върху жалбоподателя била хвърлена вода.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

А. Преследване на актове на малтретиране

18. Накърняването на нечия физическа цялост чрез нанасяне на удари и наранявания (телесна повреда) се наказва, в зависимост от тежестта на нараняванията и причинените страдания, по членове 128 - 130 от Наказателния кодекс (НК).

19. В случай на телесна повреда, причинена от полицейски орган, чл.131 от НК предвижда наказание лишаване от свобода до дванадесет години.

В. Използване на сила от полицията

20. Член 78 от Закона за Министерството на вътрешните работи от 1997 г. (отменен след 24 февруари 2006 г.) е уреждал условията и начините за употреба на сила от полицията. Приложимите части от чл. 78, в тяхната редакция към момента на събитията, са следните:

„(1) Полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства при изпълнение на служебните си функции само ако те не могат да бъдат осъществени по друг начин, при:

1. противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане;

(...)

3. конвоиране на лице или при опит да избяга (...);

(...)

5. нападения срещу граждани и полицейски органи.

(2) Помощни средства са: белезници (...). “

21. По смисъла на чл. 79 от същия закон полицейските органи можели да прибегват до използване на сила след предупреждение (алинея 1). Съгласно алинея 2 от същия член, използването на сила се съобразява с конкретната обстановка, характера на нарушението и личността на правонарушителя. Полицейските органи са длъжни да пазят здравето и живота на лицата, срещу които използват сила (алинея 3).

С. Условия за образуване на производство от прокурор

22. По смисъла на чл. 190 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г. (НПК), приложим към момента на събитията (НПК е бил отменен, считано от 29 април 2006 г.):

„Достатъчно данни за образуване на предварително производство са налице, когато може да се направи основателно предположение, че е извършено престъпление “

23. При по-голямата част от тежките нарушения и при всички, които са извършени от служители при изпълнение на служебните им задължения, наказателното производство не може да се образува по тѣжба на пострадалия, а само с постановление на прокурор (членове 192 и 282–285 от НПК).

24. Съгласно чл. 388 от НПК, на военните съдилища били подсъдни наказателните дела, в които обвиняем е например полицай. Когато дадено дело било от подсъдността на военните съдилища, предварителното производство било водено от военни следователи и прокурори.

Д. Деликтната отговорност на държавата

25. Законът от 1988 г. за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани (Закон за отговорността на държавата за

вреда, заглавието изменено през 2006 г.) предвижда в своя чл.1, ал.1 следното:

„Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност (...)“

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНИТЕ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

26. Жалбоподателят твърди, че е бил бит от полицаите на 2 юли 2002 г. по време на конвоирането му. От друга страна, той се оплаква от отсъствието на ефективно разследване по повод твърденията му за малтретиране.

Той посочва членовете 3 и 13 от Конвенцията, които гласят:

Член 3

„Никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение или наказание.“

Член 13

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.“

27. Съдът счита, че оплакванията на жалбоподателя трябва да бъдат разгледани в светлината на чл. 3 (виж, *mutatis mutandis*, *Асенов и други срещу България*, 28 октомври 1998 г., § 102, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII).

A. Относно допустимостта

28. Правителството изтъква неизчерпването на вътрешноправните способности за защита, посочвайки, че жалбоподателят е можел да заведе иск за обезщетение за понесени вреди, опирайки се на Закона от 1988 г. относно отговорността на държавата.

29. Жалбоподателят отвръща, че въпросният иск не е в състояние да предложи адекватна и достатъчна защита при твърдения за малтретиране от страна на полицията и отсъствие на наказателно разследване в тази връзка.

30. Съдът припомня, че по смисъла на чл. 35 § 1 от Конвенцията, той може да бъде сезиран само след изчерпване на вътрешноправните способности за защита. Целта на тази норма е да създаде възможност за Високодоговарящите страни да предотвратят или санкционират нарушенията, в които са обвинени, преди Съдът да бъде сезиран. Правилото на чл. 35 § 1 се основава на хипотезата, инкорпорирана в чл. 13, с което тя е тясно свързана, че вътрешният правов ред предоставя ефективен способ за защита срещу твърдяното нарушение, като въпросната защита трябва да бъде „едновременно относима към инкриминираните нарушения, достъпна и адекватна“ (виж, наред с други, *Мифсюд срещу Франция (Mifsud c. France)* (реш) [ГК], № 57220/00, ЕСПЧ 2002-VIII).

31. Отделно, когато дадено лице твърди по защитим начин, че е било третирано по начин, противоречащ на чл. 3, от полицията или от други подобни органи, тази разпоредба, във връзка с общото задължение на държавата по чл. 1 от Конвенцията да осигури на всяко лице под своята юрисдикция правата и свободите, определени в Конвенцията, предполага и изисква задължение за ефективно официално разследване. Това разследване трябва да може да доведе до откриването и наказването на отговорните лица (*Асенов и други*, вече цитиран, § 102, и *Лабита срещу Италия (Labita c. Italie)* [ГК], № 26772/95, § 131, CEDH 2000-IV) и то трябва да бъде ускорено служебно от властите.

32. Що се отнася до тези принципи, Съдът счита, че дотолкова, доколкото пътят, посочен от Правителството, е в състояние да осигури на жалбоподателя само обезщетение за действията и пропуските на държавните органи в административно отношение, то той не представлява средство, което да позволи откриването и наказването на отговорните за твърдяното малтретиране. Още повече, че този правен път не засяга твърденията относно пропуските на прокуратурата в разследването. От друга страна, правителството не представя никакъв пример от вътрешната съдебна практика, доказващ обратното. От тук следва, че искането на Правителството следва да бъде отхвърлено.

33. От друга страна, Съдът констатира, че жалбата не е неоснователна по смисъла на чл. 35 § 3 а) от Конвенцията и не отговаря на някое от условията за недопустимост. От тук следва, че трябва да бъде обявена за допустима.

В. По същество

1. Относно твърденията за малтретиране

а) Становища на страните

34. Жалбоподателят твърди, че е бил жертва на малтретиране по време на конвоирането му при потеглянето от центъра за задържане в Пловдив, докато се е намирал под полицейски контрол. Той счита, че твърденията му се потвърждават от медицинското свидетелство, което е представил, и от прокурорските постановления, според които полицията е употребила сила.

35. Правителството не оспорва нараняванията, констатирани с медицинското свидетелство, както и факта, че жалбоподателят е бил поставен под лекарско наблюдение в продължение на седем дни преди връщането му в затвора в Бургас. При все това Правителството счита, че прагът на тежест, изискван от чл. 3 не е достигнат в дадения случай и че при всяко положение, щом полицията е прибегнала до сила, то е било за да овладее жалбоподателя, който отказвал да се подчини, и поради съпротивата и физическата агресивност, които проявявал.

б) Преценката на Съда

36. Съдът отбелязва, че версиите на жалбоподателя и на Правителството се различават по въпроса, дали жалбоподателят е бил закопчан с белезници само за едната китка, или и за двете, дали е имал агресивно поведение към полицаите и дали е бил залят със студена вода. Страните не са на едно мнение и относно тежестта на нараняванията, като Правителството твърди, че естеството им не е такова, че да се приложи чл. 3.

37. Съдът отбелязва, че съгласно медицинското свидетелство, издадено на 2 юли 2002 г., жалбоподателят бил с подкожен кръвоизлив с размер от три до четири сантиметра на нивото на кръста и нараняване на устните. Освен това той трябвало да остане под медицинско наблюдение в продължение на една седмица след събитията, преди да бъде трансфериран отново в затвора в Бургас. Правителството не оспорва, че въпросните наранявания са били причинени от органите на полицията. Въпреки че то не изразява становище относно твърдението, че жалбоподателят е бил залят със студена вода и че е трудно този факт да бъде установен, Съдът счита, че нараняванията на жалбоподателя, такива, каквито са установени в дадения случай, разкриват достатъчна тежест, за да се навлезе в приложното поле на чл. 3 от Конвенцията.

38. След това Съдът припомня, че що се отнася до употребата на сила по време на арестуване, той трябва да изследва дали използваната сила е била абсолютно необходима и пропорционална и дали на

Държавата трябва да се търси отговорност за нанесените наранявания (*Берлински срещу Полша (Berliński c. Pologne)*, №№ 27715/95 и 30209/96, § 64, 20 юни 2002 г.). За да отговори на този въпрос, той трябва да вземе предвид нанесените рани и обстоятелствата, при които това се е случило (*Р. Л и М.-Ж.Д. срещу Франция (R.L. et M.-J.D. c. France)*, № 44568/98, § 68, 19 май 2004 г.). Освен това, нормално е да бъде в тежест на Правителството да докаже, че прибегването до сила е било едновременно пропорционално и необходимо (*Рехбок срещу Словения (Rehbock c. Slovénie)*, № 29462/95, §§ 72-76, ЕСПЧ 2000-XII, *Рибитич срещу Австрия (Ribitsch c. Autriche)*, 4 декември 1995 г., § 34, серия А № 336, *Алтай срещу Турция (Altay c. Turquie)*, № 22279/93, § 54, 22 май 2001 г., *Иван Василев срещу България*, № 48130/99, § 79, 12 април 2007 г., и *Петьо Попов срещу България*, № 75022/01, § 54, 22 януари 2009 г.).

39. В дадения случай Правителството поддържа, че полицейските органи са прибегнали до сила, за да овладеят жалбоподателя, който отказвал да се подчини, докато той оборва тази теза. Имайки предвид противоречивите доказателства, представени пред него, Съдът не счита, че е в състояние да се произнесе по въпроса, при какви обстоятелства са причинени нараняванията. За сметка на това, нему остава да определи, дали констатираните от лекаря наранявания са били толкова сериозни, че да не кореспондират, и в двата случая, с използването от полицията на сила, станала абсолютно необходима поради поведението на жалбоподателя.

40. С оглед на медицинското свидетелство, издадено в деня на инцидента, Съдът отбелязва, че жалбоподателят бил с подкожен кръвоизлив на нивото на кръста и нараняване на устните. Той отбелязва също така, че съгласно констатациите на прокурорите, поведението на жалбоподателя е било агресивно, което се оспорва от последния. За сметка на това Съдът счита за установено, че когато полицаите са използвали сила, жалбоподателят е бил закопчан за друг затворник с белезници поне на едната китка и че по време на част от инцидента е бил седнал или легнал на земята, което го е поставяло в ситуация на слабост. При тази ситуация двама полицаи са се заели с това да сложат белезниците на втората китка на жалбоподателя, нанасяйки му спорните наранявания и поставяйки го в необходимост да бъде под лекарско наблюдение в продължение на седем дни. Предвид тези факти според Съда изглежда, че дори и да е демонстрирал физическа агресия, ударите, получени от жалбоподателя, са резултат от прекомерната употреба на сила по отношение на отслабеното му положение.

41. Що се отнася до твърденията, че жалбоподателят е бил зaleyт със студена вода, а след това е бил неколkokратно повдиган и пускан отново на земята от един от полицаите, докато бил изтощен, след което

бил влачен до гарата от полицаите, от досието не става ясно дали тези твърдения са изложени пред прокурорите. Правителството не ги коментира и прокуратурата не ги е разгледала в постановленията си. В същото време Съдът отбелязва, че досието съдържа показанията на един затворник, свидетел на инцидента, но показанията му никога не са били разглеждани от властите. Той отбелязва по този повод, че фактите е можело да бъдат установени по по-задълбочен начин, като се има предвид, че е имало и други затворници, свидетели на инцидента, които е можело да бъдат открити. Дотолкова, доколкото жалбоподателят поддържа, че пропуските в установяването на фактите се дължат на националните власти, Съдът счита, че това е в частта относно спазването на позитивното задължение на Държавата да проведе ефективно разследване (параграфи 43-49 по-долу).

42. В заключение, предвид използването на сила, за която в дадения случай е преценено, че е прекомерна, съдът счита, че жалбоподателят е бил подложен на третирания, водещи до нарушение на чл. 3 в неговия аспект по същество.

2. Относно ефективния характер на разследването

а) Становища на страните

43. Жалбоподателят твърди, че воденото по случая разследване в резултат на тъжбата му за малтретиране от страна на полицията е било белязано от няколко непълноти. Той уточнява по-специално, че постановленията за прекратяване на прокурорите са се основавали единствено на документи, представени от полицията, и не са събрани никакви други показания, при положение че на инцидента са присъствали няколко души. Той счита също така, че постановленията на тримата военни прокурори се разминават по отношение установяването на фактите.

44. Правителството счита, че Държавата е изпълнила позитивното си задължение да проведе ефективно разследване.

б) Преценката на Съда

45. В дадения случай, предвид представените доказателства и по-специално медицинското свидетелство на жалбоподателя, Съдът счита, че твърденията за малтретиране са „защитими“ по смисъла на съответната съдебна практика (параграф 31 по-горе).

46. Съдът отбелязва, че военната прокуратура е взела мерки за разследване по твърденията на жалбоподателя малко след подаването на неговата тъжба на 15 юли 2001 г. Били събрани и писмените показания на полица Т. С., един от тримата полицаи, посочени от жалбоподателя и използвали сила по негов адрес.

47. От друга страна, изглежда, че нито останалите полицаи, срещу които е подадена тѣжбата, нито жалбоподателят, са били разпитани по време на предварителното разследване. Също така нито един свидетел очевидец не е бил разпитан, въпреки че събитията от 2 юли 2002 г. са се развили пред няколко човека, а именно – полицаи и други затворници, които властите лесно са могли да открият по трансферните регистри. Съдът отбелязва, че затворникът Д. С. е бил потенциален свидетел, но властите не са направили усилия да го издирят, за да вземат и изследват показанията му, въпреки че жалбоподателят е сигнализирал за съществуването на свидетели – в дадения случай – други затворници. Накрая, от досието следва, че прокурорите не са взели предвид медицинското свидетелство от 2 юли 2002 г. По този повод Съдът счита, че прокурорите са приели, че жалбоподателят не е представил медицинското свидетелство, за което жалбоподателят твърдял, че съществува. При все това въпросното свидетелство било издадено от лекар в затвора, когато властите не са потърсили за разпит, както не са разпитали и лекарите, които са осигурили медицинското наблюдение на жалбоподателя в затвора в София през седмицата след инцидента. При това всички тези събития са се развили под контрола на властите, които са разполагали в тази връзка с възможности, даващи им достъп до липсващите доказателства. Така Съдът отбелязва, че разследващите органи не са се произнесли изобщо относно произхода на нараняванията на жалбоподателя. Те са приели използването на сила от полицията, което е било оправдано от поведението на жалбоподателя, и са се ограничили с кратко разследване. При тези обстоятелства версията на жалбоподателя въобще не е била проверена.

48. Като се вземе предвид изложеното, Съдът счита, че проведеното в дадения случай разследване е страдало от пропуски, компрометиращи неговата „ефективност“.

49. Следователно Съдът счита, че по този пункт е имало нарушение на чл. 3 от Конвенцията.

II. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

50. Член 41 от Конвенцията гласи:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

A. Вреди

51. Жалбоподателят претендира за сумата от 3 000 евро (EUR) за понесени неимуществени вреди.

52. Правителството оспорва претенцията му.

53. Съдът счита, че жалбоподателят е понесъл известни неимуществени вреди, поради констатираните нарушения на чл.3 от Конвенцията. Той преценява, че е уместно да удовлетвори претенцията за неимуществени вреди в нейната цялост, а именно 3 000 евро.

B. Разходи и разноски

54. Жалбоподателят иска също така 1 500 евро за разходи за представителство пред Съда. Той представя в подкрепа сметка за положен труд, посочваща шестнадесет часа с почасова ставка от 80 евро, или общо 1 280 евро. Той моли Съда да разпорежи превеждането на сумата за разходи и разноски да се извърши по банковата сметка на неговия адвокат.

55. Правителството оспорва тези претенции.

56. Съгласно практиката на Съда, всеки жалбоподател има право на възстановяване на разходите по производството само дотолкова, доколкото е доказал, че те са понесени действително и са необходими, както и че са разумни по своя размер. В дадения случай, предвид представените доказателства и споменатите по-горе критерии, Съдът счита за разумна сумата от 1 280 евро за направени разходи за настоящото производство и я присъжда на жалбоподателя.

C. Лихва за забава

57. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на максималния процент по заемите на Европейската централна банка, към която следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 3 от Конвенцията в материален аспект;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на член 3 от Конвенцията в процесуален аспект;
4. *Постановява*
 - а) че Държавата ответник следва да плати на жалбоподателя в рамките на три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които да бъдат конвертирани в български лева по курса, приложим към датата на плащането им:
 - i. 3 000 евро (три хиляди евро) плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени, за имуществени вреди;
 - ii. 1 280 евро (хиляда двеста и осемдесет евро) плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени, за разходи и разноси, която следва да бъде внесена по банковата сметка на адвоката на жалбоподателя;
 - б) че от датата на изтичане на гореспоменатите три месеца до изплащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;
5. *Отхвърля* останалата част от претенцията за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 3 април 2012 г. съгласно чл. 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Лоурънс Ърли
Секретар

Лех Гарлицки
Председател